

52
ศตวรรษที่ 17 (1625 - 1700)

กวีกลุ่มแรกที่กล่าวถึงในบทนี้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่เรียกว่า metaphysical poets และ Cavalier poets ต่อไปนี้จะกล่าวถึงกวีกลุ่ม metaphysical poets ก่อน

Metaphysical Poetry

ประมาณปลายศตวรรษที่ 16 ใ้มีความเปลี่ยนแปลงบางอย่างเกิดขึ้นในคำประพันธ์ร้อยกรอง กวีกลุ่มหนึ่งเป็นผู้ริเริ่มการเขียนคำประพันธ์ร้อยกรอง ซึ่งกวีในยุคหลังขนานนามให้ว่าเป็น metaphysical poets. กวีสำคัญซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในกลุ่มนี้ คือ John Donne ซึ่งเป็นผู้นำในกลุ่มนี้ (1573 - 1631) George Herbert (1593 - 1632) Andrew Marvell (1621 - 1678) Henry Vaughn (1621 - 1695) และ Richard Crashaw (1612 - 1649)

Metaphysical poetry เกิดขึ้นได้อย่างไร

กวีกลุ่มที่ถูกขนานนามว่าเป็นกลุ่ม metaphysical poets นี้เป็นการเขียนคำประพันธ์ร้อยกรองประเภท lyric และ Sonnet ที่กวีนิยมเขียนกันในสมัย Queen Elizabeth ที่ 1 เพราะเนื้อเรื่องที่กวีใช้เขียน การเปรียบเทียบ ภาษาที่ใช้ เกิดขึ้นซ้ำ ๆ กัน ไม่มีอะไรใหม่ เป็นต้นว่าหากกวีพูดถึงความรักก็มักจะคร่ำครวญถึงความไม่สมหวังในความรัก เมื่อกวีพูดถึงความงามของหญิงก็มักจะใช้คำเปรียบเทียบที่ซ้ำแล้วซ้ำอีก กวีมักจะเปรียบเทียบแก้มของหญิงสาวกับกุหลาบ พันกับไข่มุก คิ้วกับคันธนู เป็นต้น และมักจะเขียนถึงความสัมพันธ์ระหว่างหนุ่มสาวในแง่ที่ไม่ตรงกับชีวิตจริง เช่น หญิงคู่รักเป็นคนสวย ชายหนุ่มที่รักเธอก็เทอิกทุกนุชาทำอะไรทุกอย่างเพื่อเธอ แต่เธอก็ไม่สนใจใยดี เป็นเหตุให้ชายหนุ่มมีความทุกข์ของคร่ำครวญถึงความไม่สมหวัง เป็นต้น ก่อนหน้าที่กวีกลุ่ม metaphysical poets จะพยายามทำให้คำประพันธ์ร้อยกรองในสมัยนั้นมีอะไรที่แปลกใหม่ เราจะพบว่า William Shakespeare เองก็ได้เขียนล้อเลียนเกี่ยวกับความงามของผู้หญิง เพื่อให้คำกับคำเปรียบเทียบที่ใช้กันจนเบื่อ ข้อความที่คัดออกมานี้เป็นตอนหนึ่งจาก Sonnet ของ William Shakespeare ที่ว่า

.....

If hairs be **wires**, black wires grow on her head
I have seen roses **damasked**, red and white
But no such roses see I in her cheeks.

....

ลักษณะของ metaphysical poetry แบ่งได้กว้าง ๆ ดังนี้ คือ

1) การมองเรื่องเดิมในแง่ใหม่ กลุ่ม metaphysical poets นี้พยายามต่อต้านการใช้เรื่อง ภาษา และการเปรียบเทียบที่กวีสมัยก่อนใช้กันจนน่าเบื่อ แต่กวีเหล่านี้ไม่ได้คัดค้านเท่านั้น แต่ยังสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ให้กับคำประพันธ์ร้อยกรองทั้งทางด้านความคิดเห็นและอื่น ๆ ควบคู่กันไปถึงแม้ว่าเรื่อง (subject matter) ที่พวก metaphysical poets ใช้จะยังใช้เรื่องที่เรพบใน lyrics สมัยศตวรรษก่อน เป็นเรื่องของความรัก ความตาย ชีวิต และความรู้สึกเกี่ยวกับประสบการณ์ต่าง ๆ แต่สิ่งใหม่ก็คือ การมองสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ในแง่ใหม่ ตัวอย่างในเรื่องเกี่ยวกับความตาย กวีสมัยก่อนหน้านั้นมักมองความตายในลักษณะที่น่ากลัวและเศร้า แต่ในโคลงของ John Donne ชื่อ "Death" เราจะเห็นว่า Donne มองดูความตายในลักษณะตรงกันข้าม นอกจากเขาจะแสดงว่าความตายเป็นเรื่องไม่น่ากลัวแล้ว ยังเป็นเรื่องที่เขาแฝงความขบขันและการดูถูกความตายเอาไว้ด้วย หรือในเรื่องที่เกี่ยวกับความรัก กวีก็พูดถึงความรักในแง่ต่าง ๆ กันที่ตรงกันข้ามจริงมากกว่า ไม่ใช่ความรักที่เสียสละของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แต่อย่างเดียวนั้นเป็นที่นิยมเขียนกันในสมัยก่อน

2) การใช้ภาษา ลักษณะคำประพันธ์ร้อยกรองสมัย Queen Elizabeth ที่ 1 มักจะมีการใช้จังหวะและถ้อยคำที่ฟังดูไพเราะรื่นหู แต่ลักษณะของ metaphysical poems นั้นตรงกันข้าม กวีมักจะใช้ภาษาที่คนสมัยนั้นใช้กันในชีวิตประจำวัน กวีอาจเขียนโคลงออกมาในรูปของการถกเถียง ซึ่งอาจจะเป็นการถกเถียงระหว่างคน 2 คน หรืออาจจะเป็นการพูดถกเถียงในใจของผู้พูดก็ได้ เช่น โคลง "The Triple Fool" ของ John Donne ซึ่งขึ้นต้นว่า "I am two fools, I know" แสดงให้เห็นลักษณะคำพูดในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่ภาษาวิจิตรบรรจงที่ใช้ในคำประพันธ์ร้อยกรอง rhythm ที่กวีใช้ก็เหมือนกับ rhythm ของภาษาพูด

3) การใช้ metaphysical conceit กล่าวง่าย ๆ ก็คือการใช้ Simile, metaphor ชนิดที่เห็นความคล้ายคลึงกันได้ไม่ถนัดนัก ตัวอย่างเช่น ถ้ากวีสมัยก่อนเปรียบเทียบผู้หญิงกับดอกกุหลาบ การเปรียบเทียบนี้ เห็นได้ชัดว่า กวีเปรียบเทียบความสวยงาม ความสดชื่น ของกุหลาบกับหญิงสาวสวย แต่การเปรียบเทียบแบบที่ใช้ metaphysical conceit ไม่เป็นเช่นนั้น ในการเปรียบเทียบกวีพยายามนำความรู้สาขาต่าง ๆ ในสมัยนั้น เช่น ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์

กวีศาสตร์ เลขคณิต และสาขาอื่น ๆ โยงมาถึงสิ่งที่กวีต้องการเปรียบเทียบ คุ้นเคย ๆ การเปรียบเทียบเหล่านี้ไม่มีความคล้ายคลึงหรือสัมพันธ์กับสิ่งที่กวีต้องการเปรียบเทียบเลย แต่ถ้าดูให้ลึกลงไปจึงจะพบว่า 2 สิ่งที่กวีเปรียบเทียบนั้นมีความสัมพันธ์กัน เช่นในโคลง "The Triple Fool" ของ John Donne กวีเปรียบเทียบความเศร้าของเขาที่ผิดหวังในความรักกับน้ำจืดน้ำเค็มในทางกวีศาสตร์ เป็นต้น ซึ่งจะได้อธิบายเป็นตัวอย่างต่อไป

รูปแบบคำประพันธ์ร้อยกรอง

Metaphysical poets ยังคงใช้รูปแบบคำประพันธ์ร้อยกรองแบบที่กวีสมัย Queen Elizabeth I เคยใช้ เช่น lyric ที่แบ่งออกเป็น Stanzas Sonnet ก็ยังเป็นที่ยอมรับกันอยู่

อันที่จริงแล้ว คำประพันธ์ร้อยกรองในสมัยศตวรรษที่ 17 ไม่ได้มีแต่ metaphysical poetry เท่านั้น การเขียน lyric หรือ Sonnet แบบสมัย Elizabethan poetry ก็ยังคงมีอยู่ ในบทนี้โคลงที่ยกมาเรียนเป็นโคลงของกวีกลุ่ม metaphysical poets เป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ากวีกลุ่มนี้ทุกคนจะใช้ metaphysical conceits ในทุกโคลงที่เขียน บางโคลงอาจเห็นลักษณะของ metaphysical conceit ได้ชัดซึ่งจะยกเป็นตัวอย่างให้ดูต่อไป

Cavalier poets

Cavalier poets คือกวีในราชสำนักพระเจ้า Charles ที่ 1 กวีกลุ่มนี้มีแนวการเขียนแตกต่างจากกลุ่ม metaphysical poets โคลงที่กวีกลุ่ม Cavalier เขียนมีลักษณะเบาอกว่ากลุ่ม metaphysical poets เนื้อหา สาระ และการเสนอแนวความคิดไม่เป็นปรัชญาที่ลึกซึ้ง กวีกล่าวถึงเรื่องความรัก ความสุข ความเป็นหนุ่มสาว และบางครั้งก็พูดถึงการเปลี่ยนแปลงของชีวิตโดยใช้ความคิดแบบ carpe diem ซึ่งเคยอธิบายแล้วในบทก่อน การใช้ภาพพจน์และการเปรียบเทียบก็ไม่ได้ใช้ conceit แบบในโคลงของกลุ่ม metaphysical poets แต่ใช้การเปรียบเทียบที่เห็นได้ง่ายกว่า กวีสำคัญๆ ในกลุ่มนี้ก็คือ Robert Herrick (1591 - 1634) George Wither (1588 - 1667) Sir John Suckling (1609-1642) Richard Lovelace (1618 - 1658)

สำหรับในบทนี้มีโคลงที่เป็นตัวอย่างของ Cavalier poets อยู่ 3 โคลงคือ
 โคลงของ Sir John Suckling โคลงของ Robert Herrick ซึ่งมี theme แบบ
 carpe diem และโคลงของ Richard Lovelace

.....

The Triple Foole

I am two fooles, I know,
 For loving, and for saying so
 In whining Poetry;
 But where's that **wiseman**, that would not be I,
 If she would not deny?
 Then as th'earths inward narrow crooked lanes
 Do purge sea waters fretfull salt away,
 I thought, if I could draw my paines,
 Through Rimes vexation, I should them allay.
 Griefe brought to numbers cannot be so fierce,
 For, he tames it, that fetters it in verse.

But when I have done so,
 Some man, his art and voice to show,
 Doth set and sing my **paine**,
 And, by delighting many, frees againe
 Griefe, which verse did restraine.
 To love, and Griefe tribute of Verse belongs,
 But not of such as pleases when 'tis read,
 Both are increased by such songs:
 For both their triumphs so are published.
 And I, which **was** two fooles, do so grow three;
 Who are a little wise, the best fooles bee.

John Donne

คำอธิบายโคลง "The Triple Foole"

โคลงนี้เริ่มต้นด้วยจังหวะเสียงพุดแบบที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยที่ผู้พูดกล่าวว่าเขาเป็น คนโง่ 2 ชั้น ชั้นแรกโง่เพราะตกหลุมรัก ชั้นที่ 2 โง่เพราะแสดงความรู้สึกในเรื่องความรักออกมา โดยการเขียนโคลงกลอน

คำว่า whining ในบรรทัดที่ 3 ตามธรรมชาติใช้กับเสียงร้องของสุนัข แต่ในที่ นี้ประกอบคำว่า "poetry" หมายถึงกวีครวญความไม่สบายใจลงไปในคำประพันธ์หรือกรอง บรรทัดที่ 4-5 กวียกย่องความรักของเขาโดยทางอ้อม โดยการกล่าวว่าจะมีคนฉลาดที่ใดใหม่ ซึ่งไม่ใช่ ตัวเขา ที่คนรักของเขาจะไม่ปฏิเสธ การพุดโดยทางอ้อมนี้ไม่เหมือนกับโคลงสมัยก่อนหน้านั้นซึ่งมักชม คู่รักโดยตรง ในที่นี้แสดงว่าใครก็ตาม ถึงแม้จะฉลาดก็ยังคงชอบปฏิเสธความรัก ผู้พุดซึ่งเป็นผู้ฉลาด คนหนึ่งก็ถูกชอบปฏิเสธด้วยจึงทำให้เขามีความทุกข์

บรรทัดที่ 6-7 เป็นการใช้ metaphysical conceit ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบที่ซับซ้อนกว่า การใช้ metaphor หรือ simile เป็นความเชื่อกึ่งแค่ครึ่งโบราณว่าน้ำในแม่น้ำเป็นน้ำจืดได้ ก็เพราะว่าธารน้ำที่ไหลคดเคี้ยว (earth's narrow crooked lanes) ทำให้เกลือใน น้ำทะเลซึ่งไหลเข้ามาหมกความเค็มไป (purge sea waters fretfull salt away) ใน ท่านองเดียวกันความทุกข์ของผู้พุดก็เปรียบเหมือน "sea waters fretfull salt" และหวัง ว่า poetry ซึ่งเปรียบเหมือนน้ำจืดในแม่น้ำจะช่วยให้ความทุกข์ของเขาลดลง

บรรทัดที่ 9 Rimes vexation คำว่า vexation หมายถึงการทำให้โกรธเคือง คำว่า rimes หมายถึง rhymes ใน poetry นั่นเอง ในที่นี้หมายความว่า การเขียนโคลง กลอนไม่ใช่ของง่ายผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงสัมผัสและเทคนิคการเขียน ผู้พุดคิดว่าถ้าเขาเอาใจมามุ่ง ทางการเขียนโคลงแล้วจะทำให้เขามี เวลาถึงถึงความทุกข์ของเขาอันลดลง

บรรทัดที่ 10-11 กวีเปรียบเทียบ grief กับสัตว์ร้ายโดยใช้คำว่า fierce ความทุกข์ จะไม่รุนแรง (fierce) นักดำได้นำมาใช้ในการเขียนโคลง (brought to numbers) เพราะ Grief เปรียบเหมือนสัตว์ป่าที่ถูกทำให้เชื่อง และถูกผูกมัด (fettters) โดยการเขียน โคลง

ใน stanza ที่ 2 หลังจากที่ผู้พูดได้เขียนบรรยายความทุกข์อันเนื่องมาจากความรักในโคลงแล้ว มีบางคนนำโคลงนั้นไปร้องเป็นเพลง (his art and voice to show Doth set and sing my pain) ผลที่ตามมาคือคนหลายคนชอบเพลงนั้น (delighting many) แต่ความทุกข์ซึ่งเปรียบเหมือนสควิรายก็ถูกปล่อยออกมาอีก เพลงทำให้ผู้คนที่ทราบว่าเขาคกหลุมรักผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ถูกปฏิเสธ เลยทำให้เขามีความทุกข์ ดังนั้นเมื่อเขาได้ยินเพลงนี้ซึ่งมีเนื้อที่เขาแค้นที่ใครก็ทำให้เขานึกถึงความทุกข์อยู่ตลอดเวลา คำว่า both ในบรรทัดที่ 8 ของ stanza นี้หมายถึง love and grief

ในตอนท้ายผู้พูดสรุปว่า แทนที่เขาจะเป็นคนโง่เพียง 2 ชั้น ก็เลยกลายเป็นคนโง่ 3 ชั้นไป ถ้าเขาไม่เป็นคนเขียนโคลงเก่งจนกระทั่งคนนำไปร้องเป็นเพลงเขาจะเป็นคนโง่เพียง 2 ชั้นเท่านั้น

โคลงนี้แสดงให้เห็นถึงลักษณะของ metaphysical poetry ชัดเจน ทั้งในทางคันการใช้ metaphysical conceit การใช้คำจังหวะธรรมชาติแบบคำพูดในชีวิตประจำวัน และการเขียนเรื่องเกี่ยวกับความรักในแง่ใหม่ เป็นโคลงที่เกี่ยวกับความทุกข์ในเรื่องความรัก แต่วิถีก็ยังแทรกอารมณ์ขันเอาไว้ในตอนท้ายด้วย

.....

The Sun Rising

Busy old fool, unruly sun,
 Why dost thou thus
 Through windows and through curtains call on us?
 Must to thy motions **lovers' seasons** run?
 Saucy pedantic wretch, go chide
 Late schoolboys and sour **prentices**,
 Go tell court-huntsmen that the king will ride,
 Call country ants to harvest offices;
 Love, all alike, no season knows, nor clime,
 Nor hours, days, months, which are the rags of time.

Thy beams, so **reverend**, and strong
 Why shouldst thou think?
 I could eclipse and cloud them with a wink,
 But that I would not lose her sight so long;
 If her eyes have not blinded thine,
 Look, and tomorrow late tell me
 Whether both the Indias of spice and mine'
 Be where thou **left'st** them, or lie here with me.
 Ask for those kings whom thou **saw'st** yesterday,
 And thou shalt hear, all here in one bed lay.

1 gold mine

She is all states, and all princes I:
 Nothing else is.

Princes do but play us;² compared to this,
 All honor's mimic, all wealth alchemy.³

2 imitate us, copy us
 3 คุณค่ามิใช่ขายหายโคลง

Thou, sun, art half as happy as we,
 In that the world's contracted thus;
 Thine age asks ease, and **since** thy duties be
 To warm the world, that's done in warming us.
 Shine here to us, and thou art everywhere;
 This bed thy **center is**, these walls thy sphere.⁴

4 sky

คำอธิบาย

3 คำว่า alchemy ในสมัยของ John Donne หมายถึงการเล่นแร่แปรธาตุ ที่คนพยายามเปลี่ยนสารซึ่งไม่มีค่าให้กลายเป็นทอง แต่ในที่นี้หมายถึงสิ่งจอมปลอม ที่ไม่ใช่เป็นสมบัติอันมีค่าอย่างแท้จริง

Questions

- 1) Notice the abrupt and colloquial opening of the first stanza. The speaker called the sun "busy old fool" which traditionally was regarded as a god. Why does he call the sun this way?
- 2) What another name does he give to the sun in the first stanza? What does it show about his mood?
- 3) We know by the end of the first stanza that the speaker is a lover who praises love as above time. Love does not love to conform to the duty that time assigns each day. Explain the connotative meaning of the word "sour", "country ants" and "rags of time" in the first stanza.
- 4) In stanza two, the speaker mocks the power of the sun but at the same time praises his love's beauty and her worth indirectly. How does he praise her beauty in the first five lines and her worth in the last 5 lines? What does he compare his love to?
- 5) In the third stanza, he continues to praise the worth of his love but his attitude toward the sun changes. How does the tone in the last stanza differ from the first? **Explain.**
- 6) What metaphysical characteristic do you find in this poem?

Death

Death, be not proud, though some have called thee
 Mighty and dreadful, for thou art not so;
 For those whom thou **think'st** thou dost overthrow
 Die not, poor Death: nor yet **canst** thou kill me.
 From rest and sleep, which but thy pictures¹ be,
 Much pleasure; then from thee much more must flow;
 And soonest our best men with thee do go² -
 Rest of their bones, and souls' delivery!
 Thou'**rt** slave to **fate**, chance, kings and desperate men,
 And dost with poison, war, and sickness dwell;
 And poppy or charms³ can make us sleep as well
 And better than thy stroke. Why swell'st⁴ thou then?
 One short sleep past, we wake eternally,
 And Death shall be no more: Death, thou shalt die!

John Donne

Notes

1 pictures	= Death looks like rest and sleep
2 And soonest.....go	= Good men do not die painfully
but easily.
3 poppy or charms	= drugs or magic
4 swell'st	= to be proud

Questions

- 1) Who does the speaker speak to? What is his attitude toward "death"?
- 2) What is the tone of the speaker? Point out words that show his tone,
- 3) What does he mean in line 9-10 to call death a "slave"?
- 4) What does line 13 show about his belief in human soul after death?

The Definition of Love

My love is of a birth as rare
 As 'tis for object strange and high:
 It was begotten by Despair
 Upon Impossibility.

Magnanimous Despair alone
 Could show me so divine a thing,
 Where feeble Hope could ne'er have flown,
 But vainly flapped its tinsel wing.

And yet I quickly might arrive
 Where my extended soul is fixed,
 But Fate does iron wedges drive,
 And always crowds itself betwixt.

For Fate with jealous eye does see
 Two perfect loves; nor lets them close:
 Their union would her ruin be,
 And her tyrannic power depose.

And therefore her decrees of steel
 Us as the distant poles have placed
 (Though Love's whole world on us doth wheel),
 Not by themselves to be embraced:

Unless the giddy heaven fall,
 And earth some new convulsion tear;
 And, us to join, the world should all
 Be cramped into a **planisphere**!

As lines so loves oblique **may** well
 Themselves in every angle greet:
 But ours so truly parallel,
 Though infinite can never meet.

Therefore the love **which** us doth bind,
 But Fate so enviously debars,
 Is the conjunction of the mind,
 And opposition of the stars.'

Andrew **Marvell**

¹ And, us to join... planisphere หมายถึงโอกาสเดียวที่จะทำให้ผู้พูดและคนรัก
 อยู่ด้วยกันได้ คือตอนที่ขั้วโลกทั้ง 2 ขั้วเกิด
 ยุบลงมาซึ่งจะทำให้โลกมีลักษณะแบน

² conjunction....stars ทางโหราศาสตร์ หมายถึงดวงดาวที่อยู่ใน
 ภาวดีเดียวกัน เส้นทางโคจรเป็นเส้นตรง
 ลักษณะการโคจรแบบนี้ทำให้ดาวทั้งคู่มีกำลัง
 แรงมากขึ้น ในที่นี้หมายความว่าถึงแม้คู่นี้จะ
 อยู่ห่างกันแต่ใจเขาก็ผูกพันกันเป็น conjunct-
 ion of the mind กาย

ใน stanza ที่ 4 สองบรรทัดสุดท้าย เขียนเป็นรูปประโยคกรรมคางนี้ คือ

Their union would be her (Fate's) ruin and would depose (put
 down) her tyrannic power.

Questions

1. What images in stanza 2 - 3 does the poet use to show his love
 "was begotten by despair"?

2. How is Fate personified in stanza 4 ?
 3. In stanza 5 the poet says the two lovers are separated physically by the distance between two poles. Rewrite the first two lines of stanza 5 into ordinary sentence structure.
 4. According to Marvell's definition of love, how can love be achieved?
 5. Why does he call his love "strange" and "rare"?
 6. Point out the metaphysical conceits you find in the poem.
-

LOVE

Love bade me welcome: yet my soul drew back,
 Guilty of dust and sin.
 But quick-eyed Love, observing me grow slack
 From my first entrance in,
 Drew nearer to me, sweetly questioning,
 If I lacked anything.

A guest, I answered, worthy to be here:
 Love said, you shall be he.
 I the unkind, ungrateful? Ah my dear,
 I cannot look on thee.
 Love took my hand, and smiling did reply,
 Who made the eyes but I?

Truth Lord, but I have marr'd¹ them: let my shame¹ spoiled
 Go where it doth deserve.
 And know you not, says Love, who bore the blame?²
 My dear, then I will serve.³
 You must sit down, says Love, and taste my meat:
 So I did sit and eat.

George Herbert

คำอธิบาย²who bore the blame?

ความเชื่อของผู้ที่นับถือคริสตศาสนา พระเยซูตาย
 เพื่อถ่านบาปมนุษย์ ในที่นี้เป็นคำถามของ Love ว่า
 ใครเป็นผู้ยอมรับบาป

³serve

ผู้พูดกล่าวว่าเขาเลือกที่จะอยู่รับใช้ เขามีความรู้สึกว่า
 คนเองไม่มีคุณค่าสมควรที่จะได้รับการยกย่องให้เป็นแขก
 รับเชิญมารับประทานอาหารกับ Love

Questions

1. Point out words, phrases or sentences that make you think this poem is not about love between two lovers, but about divine love.
2. What does the speaker feel about himself in the first stanza?
What does the word "**dust**" and "**sin**" suggest?
3. How does the poet personify "**Love**"? What imagery does he use to show God's love?
4. Why does "**Love** took my hand" (line 11) at this point? What does this action show **about love**?
5. What is the poet's intention in this poem?

Why so **pale** and wan...

Why so pale and wan, fond¹ lover?

¹ foolish

Prithee,² why so pale'?

² I pray thee

Will, when **looking** well can't move her,

Looking ill prevail?

Prithee, why **so** pale?

Why **so** dull and mute, young sinner?

Prithee, why so mute?

Will, when speaking well can't win her,

Saying nothing **do't**?

Prithee, why so mute?

Quit, quit for **shame!** This will not move;

This cannot take her.

If of herself she will not love,

Nothing can make her;

The devil take **her!**

Sir John Suckling

Questions

1. What **makes** the man "**pale** and wan"?
2. Who do you think is the speaker?
3. What is the attitude of the speaker towards love?
4. What is the tone of this poem?
5. Last stanza is different from **the** first two stanzas in meter and structure. What effect does it give to the reader?

To the Virgins, to Make Much of **Time**

Gather ye rosebuds while ye may:
 Old Time is still a-flying,
 And this same flower that smiles today
 Tomorrow will be dying.

The glorious lamp of heaven, the sun,
 The higher he's a-getting,
 The sooner will his race be run,
 And nearer he's to setting.

That age is best which is the first,
 When youth **and** blood are warmer;
 But being spent, the worse and **worst**
 Times still succeed the former.

Then be not coy, but **use** your time;
 And while ye **may**, go marry:
 For having lost but once your prime,
 You **may** forever tarry.

Robert **Herrick**

Questions

1. What does the poet advise the "Virgins" to do? What reason does he give?
2. What images are used in the first and second stanza to show that life is short?
3. What does the word "old **Time**" in line two suggest? What is the connotative meaning of "old"?
4. What is **the** tone of this poem? Does the speaker feel bitter about the rapidity of time? Give your reason.

'To Lucasta, Going to the Wars

Tell me not, sweet, I am unkind,
 That from the nunnery
 Of thy chaste breast and quiet mind
 To war and arms I fly.

True, a new mistress now I chase,
 The first foe in the field;
 And with a stronger faith embrace
 A sword, a horse, a shield.

Yet this inconstancy is such
 As thou too shalt adore:
 I could not love thee, dear so much,
 Loved I not honor more.

Richard Lovelace

Questions

1. What does the speaker want to do in the first stanza? Who is he speaking to? Point out words to support your answer.
 2. Who is "a new mistress" in stanza two?
 3. In the last stanza, what reason does he give about his leaving? Explain the last two lines.
 4. What is the tone of this poem?
-